

ſøger denne Indignation ſin Berettigelse, naar det ærede Medlem vil byde Folkethinget at ſtemme for et Forſlag, ſom ikke tilhører mere end $\frac{1}{5}$ af Folkethinget, og ſom de $\frac{4}{5}$ af Thingets Medlemmer ſige, at de ikke ville have Noget at gjøre med? Jeg tilſtaar, jeg ved ikke, hvilken af diſſe to Ting man egenlig ſkal betragte ſom det Forførdeligſte. Det ærede Medlem affaar imidlertid Forhandlingerne igaar, inden han hørte vor Forklaring. Jeg beklager det, fordi det fra vor Side var en venlig Haand, der var rakt ud, det var et Forſøg paa at ſtaffe et Grundlag, ſom det ærede Medlem og hans Meningsfæller og vi kunde være enige om at befordre Lovforſlaget videre paa. Vi vare endog fra vor Side tilſinds at ville gaa ſaa vidt, at vi, naar Forſlaget var opſtillet, vilde med Glæde have optaget Forhandlingen med det ærede Medlem, om der muligviis kunde være en anden Maade, ſom haade han og vi kunde finde paſſende, og vi havde været villige til gjennem Forhandlinger, ſelv om det ſkulde være nødvendigt at viſe Sagen tilbage, til Udvalget for at faae Vædringsforſlag ſtillet, at hjælpe det ærede Medlem til at faae det Ønſke opfyldt, ſom han har fremsat, nemlig om, at Sagen kunde blive befordret videre til Fællesudvalg. Men at ſtøtte et Forſlag paa Grundlag af et Tilbud om Reduktion, hvor der ſkulde være Revision, ſom ikke angiver Nogetſomhelſt med Hensyn til den finansielle Grændſe, hvorved der er fremkommet Antydning om, at det, der er Tale om, er ikke engang at blive ved de beſtaaende Udgifter, men endog at gaa ned derunder, et Forſlag paa et Grundlag, hvor Alt er ſaa ullart og ubeſtemt ſom i denne Erklæring, et Forſlag, med Hensyn til hvilket vi have den Allteft fra det ærede Medlem, at, da det ikke er Andet end en Optrykning af gamle Forſlag med Forværrelſe paa enkelte Punkter, kan det ikke bruges med Nytte til at føre Forhandlingerne videre, det vil det ærede Medlem kunne forſtaa, duer ikke. Jeg beklager, at vi ikke ſil Lov til at lade vort Vædringsforſlag komme til Forhandling, thi jeg tror ganſke viſt, at man ad den Vej vilde have været iſtand til at kunne faae en Redningsplante, faae, ſom det ærede Medlem kaldte det, en Bro, hvorover Forſlaget kunde føres herfra videre til Landſthinget, uden at der dog derved, hverken fra det ærede Medlems Side eller fra vor Side, var præciſeret Nogetſomhelſt med Hensyn til alle Lovforſlagets Enkeltheder, idet det ſaa hoilede paa den fælles Grundantkuelfe: Vi ønſke at føre Lovforſlaget videre i den Betydning, at det er en Revision, en Rettelfe af den beſtaaende Herordnings Mangel, vi tilſigte, men ſelvfølgelig ingen Reduktion (Verg: Læg Mærke til Grundlovens § 53!) Grundlovens § 53 vedkommer ſlet ikke denne Forhandling her (Verg: So, netop!). Jeg vil spare mig for at ſvare, i alt Fald, indtil vi faae nærmere Forklaring. — Jeg ſer mig paa Sagens nuværende Trin ikke iſtand til at ſtille noget Væ-

dringsforſlag, hvorved vi kunne frelſe Loven, og ligeoverfor den Motivering, ſom er fremkommen fra det ærede Medlem, og ligeoverfor den Uklarhed og Taagethed, der hviler over hans Forſlag og Erklæring, ſamt ligeoverfor Manglen af Garantier, ſom vi burde have for ſenere Fremkommen, har jeg kun at opfordre det høie Thing til at ſtemme imod det af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ſtillede Vædringsforſlag.

Formanden (Krabbe): Jeg tror vedvarende ikke, at det er af tilſtræffeligt virkelig Nytte at afvige fra det formelt Rigtige, nemlig at lade det Vædringsforſlag, ſom ikke kom for, være udenfor Forhandlingerne.

Krigsministeren (Kauffmann): Det vil ikke kunne forundre det høie Thing, at jeg, efter hvad jeg har udtalt ved tidligere Forhandlinger her i Salen og ſenere i Landſthinget, ikke kan tiltræde de ſtillede Vædringsforſlag. Diſſe Vædringsforſlag ere jo i alt Veſentligt de ſamme, ſom allerede have været debatterede ved 2den Behandling. Der var flere af Vædringsforſlagene, ſom jeg paa det Beſtemteſte maatte udtale mig imod. Jeg ſkal ſaaledes kun erindre om, at jeg paa ingen Maade vil kunne gaa ind paa en Reduktion af Fodfolksbataillonernes Antal til 20 — en ſaadan Styrke er alſor ringe for vor Operationshær —, at jeg endvidere ikke kunde nøies med 3 Rytteriregimenter paa 4 Eskadroner — et ſaa ringe Antal vil ikke være iſtand til, at man dermed kan opnaa det Diemed, hvortil Rytteriet er beſtemt —, at jeg endvidere fandt, at det ringe Antal af Fæſtningsartillerikompanier neppe var tilſtræffeligt til at gjøre Gyldeſt ved Forparet af Kjøbenhavn mod Søſiden, endſige naar nogle af dem tillige ſkulde beſætte de vigtigſte Punkter af vore Kyſter for der at værgede mod fjendtlige Angreb. Jeg fandt det endvidere meget uheldigt, at man havde udeladt Cleveſtoen, en Skole, ſom har viſt ſig af en ſaa overordentlig ſtor Nytte for Hæren. Jeg ſkal nøies med at anføre diſſe vigtigſte Punkter, ſom jeg paa ingen Maade kunde tiltræde. Der var ganſke ſikkert andre Paragrafer, ſom jeg kunde billige, hvilke Paragrafer tilbels ogſaa ſtemte med, hvad der var opſtillet af et andet Mindretal, ligefom der ogſaa paa den anden Side var enkelte Paragrafer, ſom jeg maatte give Fortrinnet, men nu en bloc at ſtulle antage ſamtlige Vædringsforſlag, tror jeg dog, er for Meget forlangt af mig. Jeg vil viſtnok paa dette Standpunkt kunne nøies med at udtale, at jeg ikke kan tiltræde Vædringsforſlaget. Jeg vil ſenere hen i Forhandlingen formodentlig kunne faae Leilighed til udførligere at udtale mig om, hvad jeg kan tilraade. Dette, tror jeg, vil være Tilſtræffeligt at anføre paa det Standpunkt, hvorpaa vi befinde os endnu.